

16. szám.
Dec. 15-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ar : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

Az 1848-iki kokárda.

Keblemre tűzlek ismét drága jelvény,
Szivemnek rég alvó szerelmese,
Ki a nagy éjben úgy tüntél élém föl,
Miként egy álom, mint tündérmese!
Virrad. Felébredénk. Im újra látlak :
Jobb égnek háromszinű csillaga!
Szivem dobogva lejt alattad ismét,
S büszkébb reád, miként volt valaha.
— Üdvözöllek, nemzetiszín csillag !

Te benned **egy** a nemzet! Föltünésed
Egész nemzetté tette a magyart!
Czímer helyett vagy pórnak és nemesnek :
Egymásra ismer rólad, s összetart.
Szabaddá létét áldja benned a nép;
S a főnemes — nemes tett zálogát;
Midőn testvérivel hiven megosztá
A honszerelmnek édes szent jogját.
— Üdvözöllek nemzetiszín csillag !

Midőn a föld szabaddá lett, a lélek
Maradhatott-e rabnak még tovább?
A szellemet te oldozád fel egykor
S a néma vágnak felnyitád szavát. —
A gondolat, a szó, a holt betűsor
Életre kelt, s teremte korszakot;
S hol a sötétség és a fény csatáztak,
Az eszmének hősei hordtak ott.
— Üdvözöllek, nemzetiszín csillag !

S ki a dicsőség elmúlt s eljövendő
Fényét ragyogtad két hazánkra le,
Emlék s ígélet képe — állsz előttünk,
Szivárvány-csillag, földön ég jele.
Legyen sötét éj, vagy napfény körülünk,
Balsors, erőszak bárhová taszit;
Keblünkre tűzve légy és mondd el annak,
Hogy a hol állsz, ottan helyén a szív!
— Üdvözöllek, nemzetiszín csillag !

K—s M—n.

1860-ik évfolyamokból példányaink mind elfogytak, ezentul érkező megrendeléseket 1861-re jegyzünk be.

KI TUDJA, HOL VETTE NEVÉT A CSICSEDLI ?

Én mondok róla egy történeti adomát, a melyet a ki elolvas, soha sem felejt el.

Ferencz császár pénzügyminisztere a baltavári gróf Zichy, nemes Györvármegye főispánja vala.

Ennek örökre nevezetes pénzügyi operatiói következtében verettek a réz fél, és negyedforintosok, mikből későbben lettek az egy és kétgarasosok. Ki ne emlékeznék még azokra a testes kétgarasosokra, melyeknek közepén és négy sarkán ott pompázott a 30 numerus, az egy garason pedig a 15. Ezeket a pénzeket hívták Bécsben *Zicsedlinek*, és illetőleg *halb Zicsedlinek*.

Ezeket előre kellett bocsátanom, a fent megígért és itt mingyárt leirandott adoma megértése végett.

A ki még vissza tud emlékezni a régi dolgokra, emlékezhetik, milyen hatalmas kis király volt a maga megyéjében egy főispán.

E főispánok leghatalmasbja vala a györmegeyi főispán, a pénzügyminiszter, egy a magán életben is felettébb gögös ember, mely tulajdonságáért Pozsonyban diaeta alkalmával nem volt neki más neve mint „Sterngucker.“

Azonban úgy 1823—25 táján, mikor már megérzett, hogy *valami van a levegőben*, kezdték nyirbálgatni a méltóságos urak hatalom-nymbusát. De még kevesen voltak a bátrak, kik ama colossális hatalommal szembeszállani merészkedtek volna. Érezte a nagy többség az e nemű hősök szükségességét, de a hősi szerepre kevesen vállalkoztak, leginkább azért, mert a szónoklat mestersége ritka magyarnak volt akkoriban még kenyere.

Volt egy Forintos nevű híres szónok nemes Zalavármegyében.

Ez volt ünnepezt tárgyja a közvéleménynek.

Ezt hívták, ezt vitték megyéről megyére a szabadelvűek, ki mint egy szabadság felkent papja, sziveket megragadólag szólt, valami eddig szokatlan, ismeretlen szellemben és modorban. Mintha egy Demosthenes támadott volna fel benne.

Ezt a Forintost hívták meg néhány györmegeyi barátjai egyik közgyűlésre, midőn épen bizonyos életbevágó elvkérdés megvitatása került színyégre.

A főispán, mint mindig szokta, csak úgy félvállról diktált törvényt, hatalom szavával számításba sem vevé a tekintetes Karokat és Rendeket, mintha azok csak azért ülnének a zöld asztal mellett, hogy térd és fejhajtással hagyják helybe szavait, melyeket ő törvényül kegyeskedik kimondani.

Valami vést jósló néma csendesség állott be a főispán beszédére, s e néma csendben egy szép deli levante állt fel az asztal alsó felén, minden szem reá lön függesztve.

E deli férfiú Forintos vala. Mint egy ércz kiürt riadása, mint egy kard csengése töltötte be a nagy termet gyönyörű, férfias hangja, s a szó úgy ömlött ajakáról, mint selyemfonál a gombolyagról, mint a patak a forrásföből, s mikor minden szivet magával ragadott, minden szivet fellelkesített, s a szónoklat hatalmával ellenét a porig alázta, maga ott állván, mint egy győzhetlen hős, a küzdter hatalmában: egy viharszerű vivát reszkettette meg a terem boltozatait.

A főispán ezen nem várt szokatlan jeleneten megdöbbenni látszott, de csakhamar viszanyerte praesentiaját, s ismét a büszke olygarcha volt.

Végetlen lealázó tekintettel nézte a szónokot, sokáig, hosszan, mint a baziliskus kigyó, ki szemének delejével szokta prédáját leszédíteni. Kinos feszültséggel sütötte le mindenki fejét, és várta, hogy teszi most már semmivé ez a legfőbb tekintély szerencsétlen áldozatját.

Csak egy fő volt bátran, önérzéstelen felémelve, csak egy szempár szikrázott a főispáné közé, melyben mint a baziliskus elébe tartott tükörben önmagára verődött vissza szemének öldöklő deleje.

S e fő, e szempár Forintosé vala, magasabb parlamentáris megtorlásról szó sem lehetett, derogált volna az a méltóságos úrnak, hanem mintha egy részeg kocsisnak szólt volna, a leggyomrosabb gorombasággal kérdezte:

— Hát kend kicsoda? hogy mer kend itt mihaszna fecsegéseivel alkalmatlankodni? hiszen kend nem is györmegeyi, jöttment, hitvány ember.

E kebellázító gorombaságra Forintos úgy felelt, mint senki sem várta, higgadtan, a legfúlánkosabb gunyorral, mit a méltóságos urnak főispányi zsebeire kellett raknia, a legáltalánosabb kacaj között.

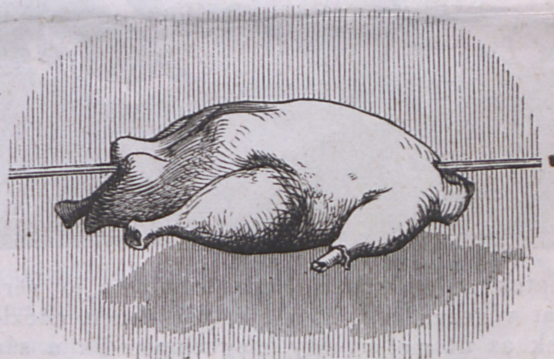
— Én — ugymond, — Forintos vagyok, igaz hogy állandó lakásom Zalamegyében van; de van nemes kuriám ns. Györvármegyében is, és mint birtokos nemesembernek, van jussom e megye köztanácskozásában is részt venni. Egyéb-
 iránt főispán uram! ha én kend, kend is kend, és e mellett kendnél én még külön ember is vagyok, mert két zicsedli tészen egy forintost.

Cs.

Hirlapi stilus.

Ablakunk alatt igen népes és lármás csoportozatoknak valánk békés szemtanúi; láttunkra több rendbeli elfogatások történtek, sőt, ha jól vagyunk értesülve, már

titkos kivégeztetések is hajtattak végre.

Vertamus köpenyegionem.

- No amice, mit mond a sarkantus világ?
- Bizony spectabilis ugy látszik győznek.
- Ha igazán jól veszi az ember a dolgot, igazuk van.
- N. N. a főispán, megjött a kinevezés.
- Vivát! Amice ez derék ember, már rég kellett volna, ez a megye csillaga.
- Igen, de spectabilis, nem fogadta ám el, leköszönt.
- Ez nagy baj amice, okának kell lenni.
- Hanem D. D. van újból kinevezve.

— Bravó!... csudáлом is, hogy először mindjárt őt nem választották.

Mind kocsis.

- Nézd csak Sári, fiakker sincs már.
- Hát ez a sok hintó nem a?
- Nem biz a, mind kocsis.
- Hát az nem fiakker?
- Nem biz a! nincs magas kalapja.

Faképnél hagyta.

Elfogta a falusi embert hadjárat alkalmával az el-lenség egyik osztálya, aztán derűre borúra fuvarozni kellett neki. Sehogy se tudott ez alkalmatlan kocsikázástól megszökni. — Egyszer négy őrmesternek kedve kerekedik a legközelebb eső városban menni valami multság kedviért, meg talán requirálgatni is valamit,

nyodott, s a tábor még jó félóra járásnyira lehetett. A szegény fuvaros minden módon törte fejét, hogy s mint rázhatná le az alkalmatlan vendégeket. — Kirántja a féket egyik lóva fejéből, aztán rongyos szekér-kasát erősen egy fa derekához kötözi, maga jól előre húzó-dott a kis saraglyába, midőn aztán indulni kellett,

elég az hozzá, hogy csúnyán becsiptek, azért kettő so-hase tágitott a szekérről, dolgukat végezve, a mint a tábor felé hajtának, megállapodtak az út mellett egy szép árnyas helyen s kényelmesen mulattak kedvükre, de azért le nem szálltak a szekérről, mert az idő alko-

megesapdossa jó vérű lovait, a kas lemarad, a bent elhelyezkedett vitézlő nép egymás nyakába hull, aztán meghemperedik a sárba, s mikorra nekikászálódnak, orditoznak a szekeres után, az tüskén bokron keresztül, torony irányában szerencsésen megmenekült.

Hova lett Katona?

Ellesett párbeszéd, Pesten a magyar színháznál a Katona-szobor helye előtt.

1-ső ember. Ugyan hova lett Katona? hisz még itt volt a napokban, talán valamit tett s besorozták?

2-dik ember. Nehezen, én legalább nem hinném, mert igen szolid magaviseletű volt. Nem bántott a senkit, hanem azt hiszem, hogy visszakiváncozott Olaszországba Züllichhöz, vagy plane Garibaldihoz, az ilyen jó Katonának mint a volt, igen jó hasznát tudják ott venni, ha nem másra, hát arra használják, hogy elővesz-

nek egy lyukat s körülöntik vele, s dörgedelmes hanggal szórja valahol Sziciliában a 24 fontosokat.

1-ső ember. Jó jó, csak azután állítsanak helyébe embert, mert nekünk is kell a Katona.

Miért vagy oly bús Náci?

— Miért vagy oly bús Náci? hisz mint hallom házasodol.

— Csak azért Bandi pajtás, hogy feleséget is kapok hozzá.

-- No fiam, ne mondd, hogy rossz mostoha apád vagyok, ihol maradt szegény anyád után két ló : válassz közülök *tetszésed szerint*, a melyiket akard. — Hanem azt előre megmondom, hogy a *szürkét nem adom!*

A megindult köszobor.

Eperjesen a könyörületesség még ki nem aludt egészen. A minap is a részvétnek egy igen szép jelét tapasztaltuk — Ugy hiszem, e hó 13-kán éjnek idejében utazott el körünkből egy igen nevezetes és nagy tekintélyű idegen úr; hát uram, *még a kö is* megindult rajta, mert másnap reggel mit láttunk? a város főpiaczi vízmedenczében álló Neptunus egy egészen divatos (az-az, a kinél divatos) magastetejű kalapot tett a fejére, melyről egy öl hosszaságu gyászfátyol függött le.

Némelyek ezt, nem tudom mire magyarázták; elég ahhoz annyi, hogy Neptunus uramat a gyászjelvényektől megfosztották s ellene az elővizsgálatok azonnal megtörténtek, de miután ő a mi nyelvünkön beszélni nem tud, eddig csak annyit sütöttek ki, miszerint szegény, a hideg éjjelek daczára sem hagyta el szokásos helyét egy perczre sem, s így alkalmasint valaki kölcsön vitte oda nékie a pincset.

A ploermeli kecske.

Mínt hogy a „ploermeli búcsú“-ban szereplő kecske még nincsen eléggé iskolázva, azt halljuk, hogy egyelőre további kiképzés végett egy bécsi nevelőintézetbe fog felküldetni.

J ó s l a t .

Az Üstökösben megjelent komáromi jóslat olvasása folytán, tudomás végett közöljük azon jóslatot, mely Siklós mezőváros levéltárában létező következőczimű könyvben „Protocollum actorum, et privilegiorum opidi Siklós anno 1775“ szóról szóra ekép olvasható :

Jövendölése az Isten angyalának, mely Lengyelországban, Kobulyankóba találtatott.

Hadjátok el atyafiak! a ki szent, szenteltessék meg, a ki igaz, tartassék meg is igaznak, a ki elfajult, fadjuljon el ezután is, hogy bétölése az ő vétkeinek mértékét.

Oh ha által látnák a jövendőket a Bünösök, hogy a világ, melly romlás alá legyen vetve, nem kétlem, megrettenének még is, mert leszen egy kiterjedt nagyság, és ide mindenek összeomlanak, ugy annyira, hogy azoknak vissza állítása majd reménytelen. De melly jó a menynek és földnek Teremtője, midőn már mindenek a végső veszéljekre majd majd jutandának, őket az előbbeni állapotjukba vissza állittani fogja.

Helvétáknak az ő betegségek nem csak magában eszen gyógyulhatatlan, hanem az egész keresztyéni or-

szágokon magát ki fogja terjeszteni, és még is ők gazdagok lesznek, semmi királyt meg nem esmernek, a világnak leg okosabb, meg világosítottaknak fognak látszódni.

Törvényt fog szabni Burgus ország
Hatalmaskodni fog Moscovia
Virágozni fog Német ország
Meglankad Francia ország
Zaboláit meg ereszti Olasz ország
Megsetétedik Hispánia
Szomoruságra jut Magyar ország
Egészben elromlik Dalmátia.

Az én kedves hazám Lengyelország föl fog osztatni és olly meg vetett állapotra jutand, a hol sem erkölcsnek, sem Religionak helye nem leszen, elromolnak Istennek fölszenteltetett Háza, a szerzetesek kihajtanak, minden a szabadságnak örülni fog, és majd hit sem találkozik, mert ezeknek ellenálló Pásztor megveretik, és széljel futnak az ő Juhai, és ezen módon megtelvén a vétkeknek mértéke, melly romlása leszen, a fölmagasztaltaknak, melly által elvesztendik minden országaikat és helyeiket. — Végtére támad egy Kisskirály, a régi Franzingena nemzetből; a ki a maga tapasztalásától megtanítatván, a Helvétáknak rosz elejét, és találmányokat megveti és leszen.

Rettentője a Burgusnak.

El fogja osztani minden erejét Moszkavinának megtanulja becsülni a Francziák erkölceit.

Osstora *) leszen Olaszországnak,

Barátja Hispániának

Ura Németországnak.

Háromszor megkettőztetett Magyar országot fogja virágoztatni.

És az én kedves hazámat, (ugymint Lengyelországot) visszateendi az előbbeni szabadságába.

Ti pedig imádkozzatok, és ismét mondom, imádkozzatok.

1. NB. Ezen jövendölés minden Datum nélkül levén leirattatott egy régi (ammint mondották) írásból 1801 jan. 17.

Egészen más kéz és tintával irott e megjegyzés következik a föntebbiekre.

2. NB. A rosz grammaticája azt mutatja, hogy rosz magyar által fordított által Deákból magyarra.

X. X.

A hol a persecutor, ott van a vármegye.

Az oláh parasztok tíz év lefolyása alatt ügyesbajos dolgokban, ha nagyot akartak nyerni, mindig a vármegyét és vice-ispánt keresték, hiába mondta nekik valaki, hogy az most nem létezik. A közbátorság úgy kívánta a mult év végén, mikint a persecutorok ismét helyreállittassanak, mit a parasztok meglátván, azt mondták rá : no ha a persecutort megtaláltuk, most már a vármegye is meg fog kerülni.

*) Oszlopa, ostora, vagy osztója-e? tisztán kivenni nem lehet.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Kecskeméten a napokban történt, hogy egyik vendéglőben, a hol a katonatisztek külön étkeznek, s velük a Regiments Pater, a vendéglős pujkapecsenyét adott fel, mely ugyan jó ideje, hogy hazakerült a puztáról s így meglehetősen vénecske is volt, a Pater mind a mellett szokás szerint bevágta a maga portióját, de egyszer csak érzi, hogy gyomrát elülte valami, mi még rajta soha életében nem történt, nagy mérgesen rivalg tehát a pinczérre :

— Miféle állapot etettél meg velünk te semmirekellő, mi volt az a szörny?

A pinczér, ki nemrég került haza a *szántszándékosok* közül, egész komolyan azt felelé rá :

— Kétfejú sas — azzal álló vedd el magad, mire el akarták volna csípni, már más utcában járt, s maig sem merte magát alázatosan jelenteni. *)

— — No már apjuk, én nem hiszem, hogy ez tíz ezüst krajczár.

— A pedig annyi, mert az ujpénz is ezüst lábon áll.

— De e mégis csak papiros.

— Ekkorát csak nem is adhat ezüstöt — öt garasér.

— — Már minek viszi ojjan messze földre a m urunk a leányát?

— Biz azt tanulni a klastromba.

— Hát itthon nem tanulhatott volna?

— Nem mindent. Azután, ha asszony korába rosz találma lenni, nem mondhatja az ura, hogy „otthon tanultad.“

— — Tud-e kend deákul?

— Tudok két szót, veszett volna az országában : portió, executió.

— Beadta számodását a sárréti tiszttartó Bécsben lakó fölügyelőjének, 5000 kéve *nád*, 1 pftjával 5000 f. A felügyelő oldalvást megjegyzi rá : „hát a *magva* hol van ?

— Egy megyei birtokos, hogy birtoka a telekkönyvbe mint nemesi birtok legyen bejegyezve, a telekkönyvi hatóság utasítása folytán folyamodik a megyei főnökhöz bizonyítványért az iránt, hogy a 1848-ik év előtti törvények szerint birtokához *urihatóság* volt kapcsolva.

Folyamodványát hátrattal visszakapván, nem csak

*) Ez elég illoyalis felelet volt tőle s méltán megérdemi megrovásunkat; csakis azért közöltük az esetet, hogy méltatlankodásunkat kifejezhessük fölötte.

Szerk.

kérésétől elutasított, hanem még mint bélyegcsonkító meg is *leleztetett*, folyamodó birtokos a leleten, még jobban, mint az elutasító határozaton megboszankodván, panaszt teszen a főnöknél, miután bizonyos volt, miként egyszerű folyamodványát 36 uj krral helyesen bélyegezte, a főnök belátván a lelet helytelenségét, előhivatja a leletezést eszközlő hivatalisztet, ki véletlenül épen egy szomszédvárosi megbukott czukrász volt, ez kérdőre vétetvén, a bélyegtörvényből akként igazolta magát, miszerint az *urihatóság* mint *ipariület* nagyobb illeték alá esik, a főnök természetesen megszünteté a leletezést.

— Meghalt a parasztnak a felesége. Berendelték hagyatéki tárgyalásra.

— Van-e feleségednek hozománya?

— Van kérem alássan, de hiszen, az Isten nyugtassa meg, ő nem volt oka, rászedték, megcsalták, egy gyermekkel vettem el, ez a hozomány.

— Más *fekvő jószág*?

— Van két rosz ló, ha nem *emelgetem*, mindig *fekszik*.

Bűnvádi nyomozásra szállott ki Háromszék egyik falujában a törvénszéki segéd; de az inquisit nem oly legény vala, ki árnyékától megijedjen, s a segéd úr kikerdezésére nem csak csekélylő megjegyzésekkel, de félelmetes taglejtésekkel is kezde válaszolni, mire a megdöbönt segéd ur a helység birájához fordulva :

— Hozassa fel, — így szól — szállásomról hivatalos sapkám, mert most veszem észre, nincs semmi rajtam, mi ez emberrel szemben auctoritást tudna személyemnek adni.

— Járásbiróhoz ment a zabolai székely, bepanaszlandó szomszédja gyermekeit, kik mindjárt-mindjárt átszökve kertjébe, gyümölcsét kosztolták, kertelésit, csemetéit stb. rongálták. A bepanaszlottak atyja természetesen védelmére kelt gyermekeinek, s főlemlité többi közt, mikép ő jobban nevelte gyermekeit, mintsem azok ilyesmire vetemülhetnének.

— Dehogy nevelte, dehogy nevelte, — förmedt rá a panaszló, — csak azt ne állítsa, hisz legnagyobbik fia is fináncz !

— 1858. october havában, midőn a két pengőkrasak megszüntettek, Rosnyón egy városhajdu így adá tudtára a népnek :

„Közhirré tétetik, hogy november első napjáig, kinek két ezüstkrajczárosai vannak, beváltsa; mert azontul, csak mint *rézpénz* vétetik el.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

A kinek sok kell, kéjjen még többet. — Ugy látom, hogy a szél fúvása oka annak, hogy a számar ordít, nem a számar ordítása annak, hogy a szél fú. — *Levesen kezdik az ebédet, de peccsenyén végzik.* — Ember szája csókol, kutyáé harap.

— — No még ezt se tudtam, hogy *Lueff* is novellairó. (Hát ezt miből gyanítja kend?) Itt tiltakozik az ujságban, hogy ő bizony nem volt munkatársa a **Haynau-albumnak**. (Hát az miféle csoda?) Bizonyosan valami verses könyv lesz, a mit valami jótékony czélra adtak ki, aztán most senki sem akarja a szerkesztőséget elvállalni; olyan „album nigrum“ = „fekete könyv.“

— — Pest megye gyűlésén nagyon nyugtalanokdott egy tisztelt polgártárs, mondván, hogy *Rékasnak* négy ezer lakosa van, mégis csak három képviselőt küldte: végre én voltam, a ki megnyugtatóm, oda sugván neki, hogy hagyja el, hiszen *méhkasnak* meg tizezer lakója is van, még sem küldött egyet sem.

— — (Hát már most nem úgy hiják a vármegye gyűlést, hogy *generális gyűlés*?) De isz a **generális** csak maradjon, a hol van; ide nem kell.

— — Egy megyei szónok azt a megtörtént dolgot adá elő, hogy a mint a vén földmives, meg a fiatalabbak tanakodnak a felett, hogy örülni kell-e hát mai nap, vagy mi? a vénebb azt mondá: „már édes fiaim, ha valaki nekem ezelőtt tizenkét esztendővel elvette a lovat, s most visszaadja — a bőrét, én bizony — csak egy pohár borral sem kínálom meg.

— — (No hát kend mit mond hozzá, kend már csak okos ember, mit tegyen hát a magyar most?) Hát csak szépen várjon és türrjön.

— — Egyet tanultam meg különféle kombinációk útján, (ugyan mit?) Azt, hogy „az idő papiros“ (már hogy lehet az?) Hát úgy, hogy az angol azt mondja: „az idő pénz;“ nálunk meg azt mondják: „a pénz papiros!“ ergo: „az idő = papiros.“

— — (Hallja kend! ez a kend constabler pálczikája hasonlít ahoz a *zörgetyühöz*, a mivel a kis gyerekeket szokták elhallgattatni, mikor nem akarnak szépen alunni.) Ezt már csak az irigység mondatja veled.

— — Tudod azt, hogy Pest megye hajdani derék alispánja, Sz. M. az ujjab időkben nem gyógyíthatván a nemzet bajait, „en gros“ — orvosá lett és gyógyíttatta a fájdalmakat „en detail.“ E végett faluról falura járt, a betegeknek ordinált, orvosságot is adott, csupa merő passióból. Egyszer egy tanyai gányó nagy robajjal ront be hozzá, a többi patienséken keresztül, hogy ő bizony már nem vár itten olyan sokáig, hanem adjon neki orvosságot szaporán, aztán hadd menjen. „Édes barátom, szól neki Sz. M. ha nem akar kend várni, menjen Isten hírével, én egymás után végzem a dolgokat a betegekkel, különben is ezt csupa szívességből teszem; azt tudja kend, hogy mindent ingyen adok!“ — „Ahó! pattog vissza a gányó; semmi szívességből! tudjuk mi azt, hogy az miért van, meg van az nekünk mondvá, hogy az úr ezelőtt nagyot vétett a császár ellen, s most arra van büntetve, hogy tizenkét esztendeig bennünket ingyen tartozik gyógyítani!“

— — (Mit jelent az, hogy „esküdt szék?“) Hát tudod, minthogy sokan nem akarják letenni az esküt, ezentul majd a székeket fogják megesketni.

— — (Hát Gaéta előtt mit csinálnak már?) *Stimmelik* már az *instrumentumokat*.

— — China fővárosát már bevették! (Hogy történhetett az? hiszen az igen nagy ország!) Tízszerte nagyobb népességre nézve az austriai birodalomnál. Hát biz ez úgy történt, hogy a chinai kormány már tíz esztendő óta meghasonlásban van a saját népeivel; ilyenkor aztán „inter duos litigantes tertius gajdos!“

— — Most tanultam a vasuton menő hadfiaktól egy nótát, a mi nagyon hamar megragad az embernél; így szól:

„Megy a baka lefelé,

Az ázsió fölfelé,

A szabadság befelé

A kalucsni kifelé.“ (Furcsa kis nóta!)

— — (Hm, hanem egyre nem gondoltak kendtek, ha magyar tisztviselők lesznek mindenütt az országban, miféle pénzzel fogják kentek fizetni?) Hát — — magyar pénzzel.

— — (Nem nézi kend meg a *camara obscurát*?) Nem mutogatnak olyat most Pesten. (Dehogy nem, valami olyast hirdetnek, de nem tetszik a *publicumnak*.) Ugy? Az az *ügyvédi kamara*.

— — (Mit tesz magyarul az, hogy „konkordát?“ itt van az ujságban.) Hát hiszen magyar szó az: „*konkolyt ad*.“

— — (Azt írják a lapok, hogy több „figyelő hadtestek“ fognak itt amott felállíttatni, mi a?) Hát tudod; ez a sok „figyelő“ deakul „*auscultans*“ a ki most elmegy; ha mind egy helyre kerül, lesz belőle hadtest, „*figyelő hadtest*“ görögül: „*observations corps*“, németül: „*Auscultanten-Lager*.“

— — Tehát ezentul minálunk is kapnak kávé a katonák. (Valjon nincs arra magyar szó, hogy „*kávél*?“) Dehogy nincs, még pedig igen jó: = „fekete leves.“